Sel, kes arro sai, kellega temma olli kokko juhtunud, ütles kohhe: Kül olled näinud; agga pean ütlema: Öige sandiste, nisamma waeseste, kui minna, ei õiget riet, ei rahha koppikast ja mis keige halledam on tühhi kõht!"

Naene, sedda kuuldes, sai halledaks ja pallus, et sel nenda hea olleks ja önsa mehhe ue kue, westi, püksid, rahha ja teist mona asja liggi wõttaks ja senna wiiks ja lubbas ka sellile selle hea eest waewa palgaks rahha ja leiba. Sel olli sündlik mees ja lubbas ka keik nenda tehha ja täita, kuida naene sedda sowis, ja käskis naest rutto walmis panna.

Kui keik olli walmis pandud, kangutas sel kotti maast selga, naene satis weel mitto tuhhat ja tuhhat terwisid liggi ja nenda läks sel omma teed!

Mitte kaua pärrast sedda, tulli mees kojo, ja naene läks lahkeste temma wasto ja räkis sure südame rõmuga mehhele üllesse, kuida temma tänna önsast mehhest arro sanud, et temmal seal kül sant olla; agga se tehha temmale rõmo, et ta ommeti woinud wanna önsale, temma ello luggo wähhe kergitada, mis temma ühhe reisi selliga olli saatnud, kes otse Parradisi läinud.

Kui mees keik olli ärra kuulnud, sai kül arro, et üks kelm naest olli petnud, kargas kohhe hobbuse selga ja kihhutas järrele, et sedda kelmi kätte sada. Kui ta tükki maad olli metsateed ärra sõitnud, panni hobbust pu külge kinni ja läks weel jalla tük maad järrele.

Selle aea sees tulli kelm metsast wälja, wõttis hobbust lahti, panni esmalt kotti ja pärrast kargas isse ka selga ja — läks!

Kui mees taggasi tulli, ei leidnud ennam hobbust ja mõistis kohhe, et sel ka sedda wõtnud ja läks koeo. Koeo tulles küssis naene, kus hobbune jänud, kostis mees, et temma hobbust selli kätte andnud, kes siis parreminne ja rutteminne Parradisi jõude. Naene olli sellega rahhul ja südamest rõmus ja mees ei teinud ka ennam kärra naese wasto, sest et ta isse hobbust weel olli jure andnud ja tundis nüüd kül kahjo; agga ka häbbi, et ta targem ei olnud, kui naene.